

DOPIŠ PRO TEBE

ROZUMÍTE SI SE SVÝMI MLADÝMI?

3/81

DOSPÍVÁNÍ – doba růstu, objevů, druhé narození. Život si musí najít cestu, probuzená míza musí nést květy a ovoce. Nadšení musí najít správný cíl. Životní nadšení se však musí vést, usměrňovat, čistit. Nesmíme je však výchovou zlomit!

ROZHOVOR HLUCHÝCH

Jedna maminka patnáctileté dívky píše: » Má dcera už nestojí o mé rady. Sama si vybírá šaty, češe se podle svého vkusu, chodí na večírky s chlapci. Co mám dělat? «

Jiný tatínek píše: » Má čtrnáctiletá dcerka mě nemůže vystát. Ať řeknu cokoli, hned to zkritizuje – negativně ovšem. «

ZDE JSME U BOLAVÉHO MÍSTA! – Hledáme řešení, trik, který by nám z nepříjemné situace pomohl. Ale takový trik neexistuje. Jediné řešení je p o c h o p e n í, porozumění.

JAK TO, ŽE SI S NIMI UŽ NEROZUMÍME?

Do věku 11-12 let jsme děti vedli podle svého, » modelovali « jsme je bez problémů, hmota byla velmi poddajná. Ale od 12-13 let dostávají mladí vlastní myšlenky, vlastní ideály, jak se oblékat, jak jednat – a tyto ideály nejsou jako naše. Vyplyvají ze světa kolem nich. Povolíme-li jim, ptáme se, jak to skončí? Zakročíme-li autoritativně, mladí se vzbouří. Můj chlapec chce jednat podle svého, ne podle mého. Má dcera chce kalhoty, sukni odmítá. Zavěr: DĚTI SE BOUŘÍ, RODIČE NECHÁPOU, NEROZUMĚJÍ ...

NA ČÍ STRANĚ JE PRAVDA?

Pán Ježíš nám ukázal, jak dokonale nás Bůh chápe. Syn Boží se stal člověkem, sdílel lidský osud, vzal na sebe vše, co je na člověku dobré. Co ZNAMENÁ SLOVO » POROZUMĚNÍ «? – Nepohrdat

myšlenkami druhých, dá-li se v nich najít něco správného. Nebýt » zbabělí « – i když někdo zavání hříchem, ale uznat vše, co je na druhém dobré. S velkou láskou. A zároveň být se stejnou láskou nároční, pokud jde o správnou velikost člověka.

SÁHNĚME PO EVANGELIU! – Ježíš Kristus člověka pochopil a chápal. S jakým porozuměním uzdravoval nemoci – i zaviněné hříchem – jak plakal nad Lazarem, hřímal proti farizeům a obchodníkům v předsíni chrámové svatyně Boží.

POCHOPIT – ZNAMENÁ MILOVAT AŽ DO ZAPŘENÍ SEBE!

Není to lehké. Naopak, je velmi tvrdé naučit se takovým způsobem chápat druhé, vede to k zapření vlastní vůle, k jejímu zušlechtění, musíme se vzdát zvyků a malicherností, s kterými uplatňujeme vlastní názory.

PRAKTICKY: ABYCHOM DRUHÝM ROZUMĚLI, CHÁPALI JE, MUSÍME DODRŽOVAT TŘI ZÁSADY:

1. Snažit se najít a s láskou přijmout vše, co může být dobré, co není hřích a lež – a to se snažit » pokřesťanštit «. Např. nové věci v módě, umění, sportu atd. Jak by se změnil vztah mezi námi a mladými, kdyby vycítili z našeho jednání, že jsme otevřeni a ne nepřátelští k hodnotám moderního života, že chápeme jejich touhy a radosti ze změn, které např. vyjadřuje moderní hudba a moderní písně.
2. Být náročný, pokud jde o charakter a osobnost našich mladých. Jsou to děti Boží. To ovšem znamená, abychom i my byli osobnostmi, měli pevný, dobrý charakter, abychom žili skutečně duchovně, z Krista, abychom přemohli své sobectví, malichernost, světáctví.
Člověk působí mocněji tím, čím je – a ne tím, co mluví a jak mluví. Hřích musíme důsledně potírat! Např.: » *Nesnesu, aby někdo jednal s neúctou s druhými, ať slovy nebo činem.* « » *Nemám nic proti nové gramofonové desce, ale měj ohled na babičku, potřebuje klid!* «
3. Být trpělivý. Někdy přivřít oči, za předpokladu, že tím dosáhnou většího dobra a že si to mladí nemohou vyložit jako souhlas s něčím špatným. BŮH MÁ S NÁMI TAKÉ TRPĚLIVOST!
» *Můj syn nebere ohled na druhé a jedná pohrdavě se sourozenci.* « Je třeba občas zasáhnout, ale někdy se pokusme o kompromis, abychom mohli žádat víc v důležitějších věcech.
LÁSKA A POROZUMĚNÍ JSOU TAJEMSTVÍM ÚSPĚCHU! K tomu

vroucí, vytrvalá modlitba – a není možné, abyste neměli při výchově svých dětí úspěch!

NEMOHU POZNAT SVÉ VLASTNÍ DĚTI:

» Petr už není jako býval. Za několik měsíců se najednou vytáhl, stalo se z něj trochu neohrabané bidlo; jako by mu ruce a nohy překážely, neví, kam s nimi. Na návštěvě se neumí chovat, červená se, dává najevo, že se nudí, div nebudí pohoršení. «

» NEJVÍC MĚ TRÁPÍ, ŽE ZMĚNIL CHOVÁNÍ I VŮČI MNĚ! K otci je také uzavřený. Jako by nebyl doma šťastný. Chceme-li po něm něco nebo mu něco vytkneme, truceje. Nedávno dokonce bouchnul dveřmi a odešel. «

» MÁME ČEKAT, AŽ TO PŘEJDE? – Petrovi je třináct, Monice dvanáct. Ptám se, jak je možné, že se tak změnili? Mají snad špatné kamarády ve škole? «

NENÍ TO VINA ŠPATNÝCH KAMARÁDŮ. Vaše děti vyrostly. Nejsou ještě dospělé, ale už nejsou děti. Jsou mezi světem dětství a světem dospělých, v životní soutězce, úzké a obtížné, plné pochybností mezi chladnou hradbou nejistých skal. Opustily bezpečné údolí dětství a ještě se nedostaly na druhou stranu.

DOSPÍVÁNÍ! Přečod z jednoho světa do druhého, obtížný » nevděčný věk. « Mějme trpělivost, přejde to! Dítě se časem uklidní. Ale pozor! Stav, v jakém dospívá, formuje BUDOUCÍHO MUŽE ČI ŽENU!

CO TEDY DĚLAT? – Protože se vaše děti mění, musíte se měnit i vy, rodiče. Mají vás stále rády, ale jinak. Stále vás potřebují, ale jiným způsobem. A vyhrajete, dokážete-li s nimi projít soutěskou dospívání. ZMĚNIT SE SPOLEČNĚ S NIMI!

JAKÉ NEBEZPEČÍ VÁM HROZÍ? – Nebudete-li mít pochopení pro změnu vašich dětí, budete s nimi jednat jako s malými. Přejděte z etapy rodičů-ochránců dítěte do etapy rodičů, pomáhajících svému dítěti k samostatnosti.

SAMOSTATNOST neznamená, že si mohou dělat, co chtějí. MÁME JIM POMÁHAT, ABY SE STALI SAMI SEBOU, našli vlastní osobnost, vlastní osobní poslání, povolání.

Naši chlapci a děvčata projdou bez úhony soutěskou dospívání, projdeme-li jí i my. Nediňte se, že někdy házejí dospívající rodiče do » starého železa «. Řada rodičů zůstává na úrovni rodičů hezkého a relativně neproblematického dětství.

» ZA MÝCH MLADÝCH LET...« »VEČER JSME NESMĚLI VEN!« »NEMĚLI JSME ANI KOLO, NATOŽ MOTORKU!« »BÝVALI JSME ZDVOŘILÍ ... « »TAK NEMOŽNOU MUZIKU JSME NEPOSLOUČALI.«

BÝVALY TO OPRAVDU LEPŠÍ ČASY? – Říkáte sice »za mých mladých let«, ale nepřipustíte, že jste zkosnatělí, nemoderní a hlavně že už nejste mladí. Ale i pro vás je dospívání vašich dětí dobou změny. Změňte se, netrvejte na nedůležitých zásadách a la »ta nemožná hudba«, »ten směšný tanec«. Hovořme se svými dětmi. Za džezem, motorkou apod. se skrývá snaha žít plněji, svobodněji ... Vyrůst ve vlastních očích. Umějme za jejich kousky najít to, co hledají oni: velikost, radost, život. Budme proti výstřednostem a hříchům, ale zároveň dejme najevo, že milujeme život, radost – jako oni. Vycítí to brzy a už nebudou říkat: »Naši rodiče nás nechápou!«

Doba dospívání vašich dětí je pro vás tvrdý čas – čas odříkání a očištění. Vysvědčení, jak jste se snažili o dokonalost v době, kdy dítě bylo malé. Toužíme, aby se dítě podobalo nám, ale musíme mu pomoci, aby bylo takové, jakým je chce mít Bůh!

Chtěli bychom, aby dětství zůstalo, ale přirozený běh života a Duch ho vedou k tomu, aby se od nás osvobodili. Jedna maminka mi řekla: »*Chtěla bych, aby byl Jan knězem; pak mi zůstane.*« Omyl! Bude-li knězem, bude patřit Bohu a věřícím. Opustí-li je k vůli vám nebo k vůli komukoliv jinému či čemukoliv jinému – bude zrádcem, ztroskotancem.

UMOŽNĚTE SVÝM DĚTEM ŽÍT PODLE JEJICH VĚKU. Pomáhejte jim! Nenaříkejte, ale zkoumejte sami sebe. Nezměníte-li své chování podle vůle Boží, budete mít ve výchově neúspěch. Musíme se vzdát svého podvědomého sobectví a odevzdat se do vůle Boží. TO JE ZÁKLAD ÚSPĚŠNÉ VÝCHOVY! Snažme se pátrat, jaké má BŮH PLÁNY S NAŠIMI DĚTMI. Než děti odsoudíme, snažme se je pochopit. Pak budeme schopni vést s nimi debaty, vysvětlovat jim své názory, odůvodňovat jim je, poslouchat i jejich názory, korigovat je, chránit je před omyly. Musíme stát v každém případě na jejich straně. SPOLUPRACUJME NA BOŽÍM PLÁNU!

P. B. Babin – P. J. Vimort

Své dotazy a připomínky pište na adresu:

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8026 Zürich